

PHẦN 1

Con đường Lê Lợi vẫn như xưa! Từ khu chợ Bến Thành nếu muốn đến bùng binh Nguyễn Huệ và rạp Rex thì phải đi ngang với độ dài gần nửa cây số. Qua đường Đồng Khởi (trước đây là Tự Do) thì đến khu vực Nhà Thờ Đức Bà. Đây là một Nhà thờ lớn nhất nhì thành phố, nhiều năm qua vẫn đứng hùng vĩ nhìn từng đoàn xe qua lại và chứng kiến những thời khắc vinh quang và bi hài của Sài Gòn.

Từ công trước Thảo cầm viên nhìn có thể thấy nóc chuông Nhà Thờ, hay từ đường Nguyễn Du cũng có thể thấy tượng Đức Mẹ Maria toạ lạc trên công viên Công xã Paris. Hình như chỉ có mỗi duy nhất con đường mà người ta hay qua lại đông đảo là đoạn nối từ Nhà Thờ đến Dinh Thống Nhất, trước đây mang tên đường Thống nhất rất nhiều xe cộ đổ vào cái vòng xoay sau lưng Nhà Thờ.

Không xa lắm là công viên hồ con rùa năm xưa bây giờ đông đúc xe cộ như một đàn kiến chậm chạp bò từng chút. Cứ mỗi buổi chiều xâm xẩm tối từ từ đến, ánh trăng rằm chiếu xuống hoà thêm vào ánh đèn đường gây nên một cảm giác rất kỳ lạ.

Và như vậy nơi đây ngẫu nhiên là nơi tình tự của những đôi tình nhân và người cao tuổi thường hay đi dạo cũng ở con đường vòng quanh Nhà Thờ này và nơi đây trở thành một chỗ lý tưởng dành cho bọn trẻ vào lúc chập choạng. Cứ như vậy ngày qua, từ mờ sáng cho đến gần tối khuya, bên dưới bức tượng của Đức Bà, khi nào cũng có người đi đến quanh quẩn trong khu vực này. Gần bên là Bưu điện thành phố hai bên bán rất nhiều thiệp cho du khách hoặc người đi đường. Chỉ cần ít tiền cũng có thể tìm được một lời chúc nho nhỏ đến người thân quen, yêu dấu.

Hôm nay trời cuối đông trở rét, tuy không lạnh bằng Đà Lạt nhưng cũng làm khó chịu cho người dân thành phố. Nhìn vào buổi sớm sương mù hơi thoảng, người ta thấy có nhiều khách bộ hành đi trên đường với bộ trang phục ấm. Xế trưa trời đổ cơn mưa trái mùa! Những giọt nước lã xuống từ mái Nhà Thờ gom lại thành những dòng nước chảy dọc thảm cỏ công viên như con suối róc rách. Mưa rơi! Nhìn, suy nghĩ lại chợt nhớ tiết tháng sáu, lòng nghe vang ca khúc Tình xa của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn:

“

Ngày tháng nào đã ra đi khi ta còn ngồi lại

Cuộc tình nào đã ra khơi khi ta còn mãi nơi đây

Từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ

Ôi những dòng sông nhỏ lời hẹn thề là những cơn mưa

..... “

Đường phố vắng, cảm giác ê chề của Toàn quay lại. Những hạt mưa bỗng nặng hạt, tê buốt cho Toàn mơ hồ nhưng nhớ như tưởng rằng mùa hè đang ngủ giữa tiết đông sang. Phải chăng đây là mùa của những cơn gió lạnh, của những cơn mưa rào bất chợt và bầu trời u ám... Bất giác Toàn nghe cõi lòng buồn bã như thấy thiếu một bóng hình.

Chợt chân bước qua đường, tiếng xe thắng kít! Tiếng càu nhàu của người chạy xe xém đụng Toàn. Trong trí anh đang nhớ Huyền cô gái nhỏ mà anh đã gặp trong buổi chiều năm xưa, nghe lòng mình lung chùng, nao nao cái cảm giác thương nhớ băng khuâng...

Có lẽ với anh! Huyền là tình yêu duy nhất của cái mùa đông ấy khi cả hai cùng cầu nguyện trong sáng chủ nhật. Chợt thờ dài Toàn ngồi xuống băng đá lại nhớ dáng nàng ngồi miêng râm ca khúc Chiều rất Thánh, cũng của Trịnh Công Sơn mà hai người thích nghe

".....

Chiều chúa nhật buồn

Nằm trong căn gác đìu hiu

Ôi tiếng hát xanh xao của một buổi chiều

Trời mưa, trời mưa không dứt

Ô hay mình vẫn cô liêu “

Toàn lặng im nghe lòng khắc khoải, không nói gì chỉ nhìn ra ngoài mưa trắng xoá. Tư lự, Huyền bây giờ ra sao! Có nhớ hay đã quên anh, kỷ niệm những buổi đợi nhau trong trong Nhà Thờ, nghe vang tiếng nhạc piano thanh thoát.....rồi cứ bản khoăn u hoài với câu hỏi ấy trong trí. Đến bao giờ anh sẽ được gặp lại Huyền, nơi chân trời góc biển nào gia đình nàng có sung sướng hay không, như tâm hồn anh ước vọng. Rồi nếu một ngày nào đó lỡ như định mệnh khiến xui gặp lại nhau, hai người sẽ như thế nào! Không hiểu câu nói đầu tiên hai người sau thời gian chia cắt sẽ ra sao.... và rồi cứ bản khoăn u hoài với câu hỏi ấy trong tâm trí. Tiếng nhạc thoát ra từ chiếc xe anh bán kẹo kéo vang vang..... Hồi tưởng năm xưa trở lại.....

oo0oo

Chiều năm ấy! khi ánh sáng chiều vừa đổ xuống vạt nghiêng góc Nhà Thờ. Toàn đi bộ từ trường về, hôm nay anh sẽ đi lễ buổi chiều vì sáng bận học. Cúi người lấy tay sửa lại y phục ngay ngắn chỉnh tề trước khi bước vào buổi nhật tụng trang nghiêm, Toàn chợt nhìn thấy một người thiếu nữ trượt chân té sóng xoàng trên phiếm đá xanh bậc dốc trước công viên. Anh lấy tay nhẹ nhàng đỡ người thiếu nữ

- Có sao không ? Cần thận té như vậy đau lắm! Câu nói như muốn an ủi

- Dạ, em cảm ơn anh! Cũng hơi đau, em bắt cần quá. Cô gái nói nhỏ

- Thế cũng đi lễ Nhà Thờ đây à! Toàn hỏi tiếp

- Dạ, em và gia đình vẫn cầu nguyện ở đây anh!

- Thế có còn đi học không ?

- Dạ, em học lớp 11 trường Nguyễn Du. Cô gái trả lời và cả hai cùng vào Nhà Thờ nguyện kinh.

Trong buổi nguyện kinh Chiều chủ nhật hôm nay có khá đông người dự, đứng tràn cả ra sân và dĩ nhiên Toàn và Huyền cũng không ngoại lệ. Nhưng cả hai đã đứng bên nhau thầm thì và làm dấu Thánh Giá, trời tối buổi lễ tan! Mọi người ra về trong khuôn mặt vui tươi, hớn hờ và hân hoan.....

- Chào anh, em phải về rồi! Tiếng nói giọng bắc của Huyền thật nhẹ

- Thế em tên gì vậy ?. Toàn hỏi nét mặt thoáng bối rối

- Dạ, em tên Huyền! Mỹ Huyền.

- Dạ, còn anh tên gì ạ! Huyền hỏi lại

-Tôi tên Toàn! hiện học trường kiến trúc ở đường Pasteur

- Cảm ơn anh đã cho biết tên! Huyền nói

- Có gì đâu, tôi cũng hỏi tên em kia mà!

Toàn nói và cùng Huyền sánh bước đi về phía đường Nguyễn Du. Nhà Huyền nằm ở đường Hai Bà trung, gần hãng nước đá cạnh vòng xoay Bạch Đằng. Tiếng nói cười xen kẽ, giọng Toàn trầm lắng nhưng sôi nổi, bất tuyệt như chưa bao giờ được nói. Ngược lại Huyền vẫn nhỏ nhẹ trong những tiếng dạ, thưa. Đến nhà Huyền và Toàn chia tay trong luyến tiếc

- Chiều mai em có đi tập Thánh Ca chuẩn bị Đêm Giáng Sinh không vậy?. Toàn hỏi thêm

- Dạ có, em là người đánh đàn đệm piano ở Nhà Thờ anh à!
- Vậy ư! Thế thì mai đi học về anh đến để nghe em đàn.
- Vâng, em sẽ đợi anh. Cảm ơn anh vì tất cả. Huyền nở một nụ cười
- Em nói làm anh cảm động quá! nhớ mai gặp nghe, anh sẽ thưởng thức tiếng đàn lời nhạc Thánh của em, thế chắc cũng phải hay lắm.
- Anh khen, làm em mắc cỡ quá!. Đôi má Huyền hồng lên làm tăng thêm nhan sắc, nàng đẹp hơn bao giờ hết.

Trong trái tim Toàn dâng lên niềm sâu cảm, tri kỷ với những gì mà thời gian ngắn ngủi trải qua giữa hai người. Bất ngờ thay! Tâm hồn nơi đâu của lưu luyến băng khuâng, niềm hoan ái chảy mãi trong suối máu nóng, quả tim theo nhịp rung lên từng hồi.....Anh đã yêu ư! Tình yêu sao nhanh đến vậy! Xâm chiếm bằng giây phút hồi hộp, khát khao! Lưu luyến.....Vang đâu đó từ nơi sâu thẳm tiếng bài ca " Bao giờ biết tương tư " âm giọng:

"....."

Ngày nào, cho tôi biết!

Biết yêu em rồi, tôi biết tương tư

Ngày nào! cảnh thiên đường

đã mở hé! Tình yêu là trái táo thơm

Tôi ghé răng cắn vào! Miệng môi ngọt đắng...

....."

Đêm hôm ấy, trần trở mãi với dáng vóc yêu kiều của nàng, mãi cho đến nửa khuya Toàn mới ngủ được. Sáng hôm sau, như thường lệ Toàn thức dậy và đến trường như mọi hôm. Bóng Nhà Thờ trong buổi sớm im lìm và cổ kính, hơi ngói đầu nhìn về phía đường Nguyễn Du, chợt nhớ dáng vóc nàng, suy tư xâm chiếm tâm hồn. Dòng xe cô bắt đầu chạy thoáng chốc chân cũng đưa Toàn đến trường và chiều lại đến. Ai có thể tưởng tượng một người khi yêu và chờ đợi một người, sẽ vui sướng như thế nào khi thấy thời gian trở lại và họ sắp được gặp nhau.

Tiếng đàn Piano thanh thoát vang lên theo những giọng hát đồng ca giao hưởng của những thiếu nữ làm không khí trong Nhà Thờ sinh động hơn. Ngoài Toàn ra cũng có một số người đến xem và dự thính buổi tập hoà nhạc này. Anh đã nhận ra Huyền ngay khi nàng ngồi đàn qua dáng thanh tao của một nghệ sĩ

dương cầm nhỏ tuổi. Nàng mặc chiếc áo dài màu trắng tượng trưng cho sự trong trắng của một thiếu nữ ngoan đạo. Mái tóc xoã dài theo hai bờ vai toát lên vẻ đẹp bội phần, đôi tay như có phép thuật lướt trôi chảy trên mặt phím.

Toàn chăm chú thật lâu không chớp mắt khối óc bay theo dòng suối nhạc Thánh ca vút lên Thiên đường mơ mộng. Choàng tỉnh, buổi tập cũng kết thúc, tất cả ra về. Vừa ra cửa Huyền sung sướng khi thấy Toàn chờ nàng, tình yêu của họ chớm nở và nỗi chờ mong hiện rõ lên khuôn mặt từng người

- Em đói chưa! Mình ăn tối em à. Toàn đề nghị

- Đâu vậy anh!! Huyền hỏi ý còn e ngại và định từ chối

- Yên tâm! Ăn xong anh đưa về nhà em an toàn, không việc gì phải lo. Anh nói khuôn mặt trầm tĩnh

- Dạ, em nghe mình đi thôi anh.

Cả hai chờ nhau trên chiếc xe đạp đi về hướng chợ Đa kao, nơi đây có bán nhiều món ăn ngon, và đến tận khuya cho các thực khách lỡ đêm. Cả hai vào một quán bán bánh cuốn, ban đêm khí trời hơi lạnh! Cái hơi nóng từ thức ăn thoát ra làm cho hai người cảm thấy ấm cúng. Toàn nhìn Huyền, Bất chợt! Đôi mắt nàng cũng hướng đến chàng, họ cảm thấy hạnh phúc! Họ cảm thấy gần gũi! Trong một chùng mực nào đó, tình yêu đến rất gần.....như một suy nghĩ mênh mông của con sóng lòng. Ăn xong Toàn chở Huyền về nhà nàng, đêm nay mộng đẹp sẽ đến với hai người trong từng suy nghĩ riêng tư nhưng chung hướng.

oo00oo

Từ đó họ cũng đã thành một đôi uyên ương son trẻ, ngày ngày đi bên nhau đến trường. Cha mẹ của Mỹ Huyền là người ngoan đạo, rất thương con và cũng quý mến Toàn vì sự lễ phép, ân cần và chịu khó học hành lo lắng tương lai của anh. Hai năm dài trải qua thắm lặng trong những lần đưa đón, những tấm thiệp chúc mừng! Những mùa Giáng sinh đi bên nhau! Trong nhau, nụ hôn tình ái hoà quyện tràn ngập của một đôi người đang say sưa chìm đắm vào giấc mơ yêu thương cao thượng và Thánh Thiện. Tuy nhiên trên cõi đời luôn có những bất công mà tạo hóa cũng không lường trước được. Số phận! Đó là những gì người ta chỉ cảm nhận bằng hai chữ bi thương.

Một hôm tiết trời tháng bảy, mưa rất nhiều và rất lớn. Như mọi khi Toàn dong xe đến để chở Huyền đi học, một chút tư lự khi nhìn thấy cửa đóng khóa kín. Thoáng giật mình! Toàn bỏ xe đi vào trong, không còn ai! Tất cả họ đã ra đi, không lời giã biệt. Trong lòng đau buồn Toàn cố nhìn như tìm kiếm một chút gì sót lại của Huyền, nhưng có chăng là tiếng uất nghẹn của tâm hồn..... Rồi tự hỏi thế gian tình là gì! Sao mỗi một con người lại có một lần đau khổ trong đời!

Huyền đi rồi, còn gì đây những ngày xưa hoa mộng! Nuối tiếc dâng cao như cơn bão cuốn sâu định thức.

Sự ra đi lặng lẽ của gia đình Huyền đã làm cho Toàn ngẩn ngơ như kẻ mất hồn. Anh lợt thản trong chiếc áo đi mưa cứ tần ngần, ngó qua lại quanh quất như tìm một cái gì đang rất thiếu! Bỗng thấy một gói ny lông nằm trong hàng rào bông. Suy nghĩ đôi chút Toàn mới lấy ra, đứng nép vào hiên và mở ra xem! Trong đó có nhiều hình ảnh hai người trong những ngày yên vui và một lá thư. Toàn đặt gói ny lon xuống và vội mở thư ra xem:

" Ngày...tháng...năm...

Anh thương!

Cho phép em gọi tiếng anh yêu lần sau cuối! Rồi bây giờ và mai này mình phải vĩnh viễn chia xa. Đau buồn làm sau cho số kiếp tình yêu của chúng mình. Em đang khóc đây và khóc thật nhiều! Nhưng anh ơi, có ích gì đâu, em giờ đây phải trở thành người phụ tình mà trong lòng thì không thể.

Xót thương làm sao cho tấm thân em! Anh ơi, em phải nói gì đây, phút giây này! Bao nhiêu năm quần quít giờ sắp chia xa và tan thành mây khói. Em sẽ phải lấy chồng! Một người không hề thương yêu và lớn hơn em gấp hai lần tuổi, Đó chính là định mệnh ác nghiệt mà em phải cố đấu... cho đến ngày cuối cùng. Cha mẹ em làm ăn thua lỗ, nợ nần rất nhiều và ông ấy là người cứu giúp gia đình em. Ông ấy muốn lấy em làm vợ và điều kiện cũng chỉ thế thôi. Bên hiếu bên tình, em biết phải làm sao đây anh. Nếu chối từ thì cha mẹ em chết mất, còn không thì vĩnh viễn chia lìa.

Em khóc rất nhiều, nhưng được gì đâu anh! Có chăng là sầu khổ, mà cha mẹ em thì an ủi bảo hãy vui lên khi gặp ông ấy. Nếu trái lời em sẽ trở thành đứa con bất hiếu, xem trọng chữ tình còn ngược lại thì là kẻ phản bội xấu xa. Thôi đành nhắm mắt đưa chân, em chỉ tiếc những ngày của chúng mình, có khi sau này trong mơ em mới tìm thấy được.

Thời gian rồi sẽ trôi! Anh hãy cố quên em, rồi mối tình khác sẽ đến với anh! Trên cõi đời này, em sẽ luôn cầu chúc cho anh được hạnh phúc đến cuối cuộc đời. Em xin phép gọi tên anh lần cuối cùng:" Anh Toàn, Toàn ơi....."

Vĩnh biệt anh

Em

Mỹ Huyền

Đôi mắt thất thần của Toàn ghim sâu vào tờ giấy thấm nước mưa! Ôi nước mưa hay giọt lệ của trời tống tiễn một mối tình vào trong quá khứ đau thương.

Lê bước chân buông mình lên chiếc xe đạp Toàn ngoáy đầu lần nữa nơi chôn lấp mối tình đầu tiên. Đâu kia một âm thanh da diết mang sự thương tâm thoát ra từ một quán cà phê ven đường

"....."

Người vừa tặng ta vết thương đau ngọt ngào

Chẳng nợ gì nhau, hãy để tình ta bay cao

Từ vào cuộc vui đã chớm nghe lừa dối

Che dấu trên nụ môi những lời yêu quá tả tơi

Thà một lần đi cách xa nhau ngàn đời

Cho lệ này ngừng rơi, tiếng cười còn vương trên môi

Người vội vàng lên, nhan sắc chưa tàn úa

Mai một xa cuộc vui, chẳng còn mong những ngọt bùi

....."

Tiếng nhạc xa dần rồi khuất hẳn sau một khúc quanh, ôi! Khúc quanh giống như lối rẽ của cuộc tình vừa chấm dứt.